

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ίδου μία νόστιμη ιστορία, χαρακτηριστική της νοημοσύνης των σκυλιών :

Τελευταία, ένας Παρισινός ξυπότος, γυρίζοντας από το θέατρο με τη γυναίκα του, αντίληφθη ότι, κατά την διάρκεια της απουσίας των, είχαν μπει στο σπίτι του κλέφτες. Δέν είχαν κατορθώσει βέβαια να παραβιάσουν το σιδερένιο χρηματοκιβώτιό του, είχαν πάρει όμως αρκετά ξυπλία καθώς κι ένα αγγλικό μόνιππο μαζί με το άλλοο και το μικρό τους σκυλάκι.

Η ξευνηες της αστυνομίας έμειναν χωρίς αποτέλεσμα, και ο ξυπότος ελχεν απέλαστη παιά, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μία μέρα το κλειμένο σκυλάκι, το όποιο ή οικογένεια υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά.

Την άλλη μέρα ο ξυπότος, χαϊδεύοντας το σκυλάκι, του ελετε : —Λαίπν, Μεδάρ, πού εινε τώρα ο σύντροφός σου ο Καββί ;

Καββί ήταν το όνομα του άλλου, πού ελχεν πάρει οι κλέφτες. Στο άκουσμα του ονόματος αυτού, το σκυλά έρωμισε άμέσως έξω, κατόπιν ξαναγύρωσε και τράβηξε τον κόρφο του από την άκρη του παλτού του προς την έξοδο. Την κίνηση αυτή την επανέλαβε δυό-τρεις φορές.

Καταλαβαν τότε ότι το ξέστρο ζωο ήθελε να φανερώσει το μέρος όπου φύλαγαν οι κλέφτες το άλλοο. Είδοποιήθηκε ή αστυνομία και άμέσως δυο υστικά άστυνομικά μαζί με τον ξυπότο, άρρολούθησαν το σκυλά, ο όποιος σε μιση ώρα τους έπηγε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι ενός άπόκεντρον δρόμου. Μέσα στο σπίτι αυτό οι άστυνομικοί έβρναν ξρενα και συνέλαβαν δυο νέους, οι όποιοι έμολόγησαν ότι ήσαν οι δράσται της κλοπής. Στο ίδιο σπίτι βρέθηκε το άια, ξι με το άλλοο και μερικά από τα κλειμένα ξυπλία.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η οικογένεια εινε ή βάση κι ή αρχή παντός πολιτισμού.

Τζών Λουμπουκ

— Η ελευθερία εινε ατεροτή. Εξόολα πετάει και φύγει από τα έθνη, όταν δέν φροντίζουν να την δέσουν με τις άλλοσίδες της έννοιας.

Αδ. Κοραής

— Πολλές φορές το πράγμα έκείνο πού άποτελεί τη λύση των πολλών, εγχαριστεί τον έναν.

Φενελόν

— Όσο περισσότερο σνλλογίζεται κανείς, τόσο λιγώτερο μιλάει.

Λαροσφονζώ

— Σιγά πονεί κανείς περισσότερο όταν γελιά παρά όταν κλάει.

Μουσαζ

Εξοκολούθησα να γράφο μικρά κομικά «σκέτες» και να περνά από τον ένα θιασο στον άλλο, κερδίζοντας διαρκώς έδαφος ως την ήμερα πού ανεφανίσθηκα σε μία ίπερεμπεδούηση, στο περιόριο «Μπροντουάιν». Η έπιτυχία μου αυτή τη φορά ήταν κάτι περισσότερο από θριαμβευτική : ήταν σκανδαλώδης !

Το Χόλλυγουντ τότε άρχισε να σιγανήται κι ο υστερ Σάι Γκόλντμυλν μου έστειλε ένα τηλεγράφημα με τις προτάσεις του. Την ίδια ήμερα μου έστειλα κι' εγώ ένα τηλεγράφημα πού περιείχε μονάχα μια λέξη, τη λέξη «νίκες» και το προί της άλλης ήμέρας, αντίο Μπροντουάιν !..

Τι άωμοφο πού ήταν το Χόλλυγουντ ! Εκεί πέρα υπορούσε κανείς να διασκεδάση μ' όποιο τρόπο ήθελε και ν' αναστατώση τον κόσμο από τα σκάνδαλα, δίχως να ύπαρχει φόβος να παρεξηγηθή. Τούναντιον μάλιστα. Την άλλη ήμερα θα έβλεπε τις γυναίκες να του χειρογελούν και τους άνδρες να του σιγάγουν το χέρι. Έπί τέλους ! Νά, λοιπόν πού ύπαρχε ένας επίγειος Παράδεισος !

Η ζωή μου τώρα στο Χόλλυγουντ εινε γνωστή σ' όλο τον κόσμο. «Γρωξώ» εδήςμες (όχι κομικές) ταινίες, τη μία ύστερ' από την άλλη, κερδίζω άφθονα χρημάτα και περνά τις ήμέρες μου με μία διασκεδαστική δουλειά στο «στούντιο» και τις νυχτες μου στα νυχτερινά κέντρα και στις τρέλλες συγκεντώσεις των φίλων μου. Όσο για τον ύπνο, δέν τών σνλλογίζουα ποτέ. Κοιμίζουα συνήθως τα έξημερώματα και πηδω άμέσως από το κρεβάτι μου μόλις πού τηλεφωνήσουν από το στούντιο..

Τι άλλο θέλετε λοιπόν να μάθετε από την ιδιωτική μου ζωή, από τις ιδέες μου, από τις προτιμήσεις μου ; Ειδάτε ότι σας άνοιξα φαρδειά-πλατειά την καρδιά μου. Α ! Συγγνώμη ! Παρέλεμα να σας πω ότι σιγαίνουα τους άνθρώπους πού τρώνε πορτοκάλια μέσα στο τράινο !..»

ΔΗ ΤΡΑΣΥ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ή φείρες του βασιλέως Λουδοβίκου του Που και το πάδημα του πονηρού ύπηρέτου. Ο αυτοκράτωρ των Μογγόλων και ο πρέσβης της Περούας. Έπηρε το άνακτορε γι' άχοορι ! Ο Λουδοβίκος 14ος κι' ε μουσικός με τις σχιρισμένες κάλτσες, κτλ. κτλ.

Ένας ύπηρέτης του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου Που εινε μια μέρα μια φείρα να περατάη πάνω στο χειροσφαινο μανδύα του κροίον του. Έπλησίασε λοιπόν κροίρα και με σεβασμό, έπιασε την φείρα και την επέταξε χάμω, προσέχοντας να μην την ιδή κανείς. Ο Λουδοβίκος όμως το αντίληφθη και τον έρώτησε τι έκαμινε. Ο ύπηρέτης δέν ήθελε να μασηρώση τίποτε, αλλά ο βασιλεύς έπέμεινε και στο τέλος άναγκάστηκε να του πη πώς έπιασε μια φείρα.

— Δέν βαρείεσαι, εινε τότε ο Λουδοβίκος, ή φείρες για τους άντρες εινε. Μόνο η γυναίκες δέν εχουν φείρες. Άλλα για τον κόσμο σου παρε σαράντα Λουδοβίκια.

Ένας άλλος αλλικός ύπηρέτης, μαθαίνοντας το έτασοοιον αυτού, σκέφτηκε πως του δινόνταν εικαμια να κλέη την τύχη του. Και μια μέρα, έπλησίασε κι' αυτός έπαδειχτικά τον βασιλέα, έκαμε τάχα πως έπιασε μια φείρα, προσποιήθηκε πως την επέταξε κάτω και την επέταξε με το πόδι του, έτσι πού να τον ιδούν όλοι.

— Τι κανεις εκεί ; τον έρώτησεν ο Λουδοβίκος.

— Έπιασα μια φείρα, Μεγαλειότατε, πάνω στο μανδύα σας ! άπάντησε ο πονηρός ύπηρέτης.

Ο Λουδοβίκος όμως ελχεν αντίληφθη το κόλπο του κι' εινε στους στρατιώτες :

— Πάρτε τον και δώστε του σαράντα ξυλιές, για να μάθη να μην ξεφαιράξη σαν σκύλο το βασιλέα του !..

Ο αυτοκράτωρ των Μογγόλων Σάν-Ζεζάν ήταν θυμισμένος εναντιον του πρεσβευτού του Σάχη της Περούας, γιατί όσάκις παρουσιάζοντανε μπροστά του δέν επεμπε στα γόνατα, να τον χειροτηση, όπως έλοι οι άλλοι. Για να τον άναγκάση λοιπόν να προσκυνήση, την ήμερα πού θα πήγαινε στο Παλάτι, διάταξε κι' έκαμιναν την πόρτα της αίθουσας του θρόνου, έτσι πού μόνο σάδοντας κανείς ως κάτω υπορούσε να περάση. Ο πρεσβευτής όμως σαν εινε την πόρτα φτιασμένη έτσι, κατάλαβε το τεχνάσμα και μπήκε μέσα όα με το κεφάλι, αλλά με τα νύτια.

— Έ ! του έρωτάζεν ο Σάν-Ζεζάν θυμισμένος, πού θαρρείς πως βρίζεσαι, σε άχοορι και υτιρες έτσι ;

— Μεγαλειότατε, άπάντησεν απόκατος ο πρέσβης, και σύ, αν έβλεπες τέτοια πόρτα, θα νόμιζες πως ύπαρχει πραγματικός σε άχοορι !..

Κόζαλο ο αυτοκράτωρ.

Ένας μουσικός καλός, αλλά ήπλασιμένος, παρουσιάστηκε κάποτε στον βασιλέα Ήλιον, το μεγαλοπρεπή Λουδοβίκο 14ο της Γαλλίας, με τριπές κάλτσες..

— Έσείς ειντε ο περιόριμος μουσικός, πού τραγουδάτε τόσον ώρα κι' εχω άκούσει τόσα καλά για σας ; ερωτησεν ο βασιλεύς.

— Η κλωσίνη σας, Μεγαλειότατε, άπάντησεν ο μουσικός. Πραγματικά, υπορού να κανηρθ, πως εχω φωνή, πού μ' αυτή υπορού να κώω δτι θέλω..

— Εν τοιαύτη περιπτώσει, του ελεπν ο βασιλεύς, σας συμβουλεύω ν' αγοράσετε με τη φωνή σας ένα ζευγάρι κάλτσες, γιατί αυτές πού φοράτε δέν εινε για κόσμο !..

Μία φορά ο Λάντης έρώτησε κάποιον ξυπότο στη Φλωρεντία τι ώρα εινε. Ο ξυπότος, για να κλέη τον έξυπνο, του άπάντησε :

— Εινε ή ώρα πού τα ζώα πάνε στο πότιμα.

— Τι κάδεσαι λοιπόν και δέν πάζ να ποτιστής ; του εινε θυμισμένος ο συγγραφεύς της «Θείας Κομωιδίας».

Ο Κικέρων ήχε γαιατρό απ' την κόρη του κάποιον ονομαζόμενον Ντολαμπελλά, ο όποιος ήταν πολύ κοντός. Μία μέρα λοιπόν, βλέποντας το γαιατρό του νάρχεται μ' ένα μακρό ύψος κρεμασμένο στο πλείρο του, ερώτησε τους παρισταμένους :

— Πούς έκρεμασε το γαιατρό μου σ' αυτό το ύψος ;

Ο άρχαίος κινικός φιλόσοφος Διογένης, περνώντας κάποτε μπροστά από το σπίτι ενός πλοικίου, εινε στην πόρτα του την έξξη ελαγραφή : «Απαγορεύεται ή είσοδος στους φαύλους».

— Κι' ο νοκακίρης από πού λοιπόν μπαίνει ; ερώτησεν ο άμίμητος Διογένης.